

Sygn. akt SDI 22/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych

w sprawie radcy prawnego **E. W.**

obwinionego z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r.) w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 grudnia 2015 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 1 października 2014 r.,

utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r.

**uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje Wyższemu
Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Radca prawny E. W. orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r., został uznany za winnego tego, że w okresie od 30 sierpnia 2010 r. do 8 października 2010 r. w [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję wiceprezesa Stowarzyszenia [...] i będąc osobą której powierzono prawo do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku bankowym ww. Stowarzyszenia, przywłaszczył sobie pieniądze w łącznej kwocie 102.000,00 zł, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać poprzez ich wypłatę z konta bankowego stowarzyszenia Banku [...] w ten sposób, że: w dniu 30 sierpnia 2010 r. wypłacił kwotę 15.000,00 zł, dniu 6 września 2010 r. wypłacił kwotę 30.000,00 zł, dniu 8 września 2010 r. wypłacił kwotę 25.000,00 zł, dniu 9 września 2010 r. wypłacił kwotę 10.000,00 zł, dniu 13 września 2010 r. wypłacił kwotę 10.000,00 zł, w dniu 20 września 2010 r. wypłacił kwotę 3.000,00 zł, w dniu 24 września 2010 r. wypłacił kwotę 3.000,00 zł, w dniu 8 października 2010 r. wypłacił kwotę 6.000,00 zł, czym działał na szkodę Stowarzyszenia [...], tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 u.r.p. w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, za które – na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 i ust. 2b u.r.p. w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierzono mu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres lat 5 oraz dodatkowo orzeczono zakaz wykonywania patronatu na okres lat 5.

Od tego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony, podnosząc zarzut rażącej obrazy prawa procesowego, tj. naruszenia zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, a także prawa do obrony i domniemania niewinności. Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie, zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanego czynu albo złagodzenie wymierzonej kary bądź zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed Sadem Apelacyjnym w sprawie AKo .../12 o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego,

sygn. akt II K .../11, utrzymanym w mocy przez wyrok Sądu Okręgowego, sygn. akt V Ka .../12.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 1 października 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od orzeczenia Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca obwinionego, podnosząc następujące zarzuty rażącego naruszenie przepisów prawa procesowego – w przekonaniu skarżącego – mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

1) art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 133 § 2 k.p.k. oraz art. 450 § 3 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej pod nieobecność obwinionego, mimo braku należytego zawiadomienia go o rozprawie (na kopercie zawierającej zawiadomienie o rozprawie nie umieszczono zawiadomienia o miejscu złożenia awiza), co uniemożliwiło obwinionemu przedstawienia argumentacji wspierającej jego odwołanie oraz realną realizację jego prawa do obrony i w konsekwencji winno skutkować odroczeniem rozprawy,

2) art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 450 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zawiadomienia obrońcy o terminie rozprawy, do udziału której był on uprawniony, co winno skutkować odroczeniem rozprawy, a nadto uniemożliwiło obrońcy obwinionego przedstawienia argumentacji wspierającej odwołanie obwinionego oraz realną realizację prawa do jego obrony,

3) art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu orzeczenia w części odnoszącej się do wymiaru kary okoliczności na które powołuje się obwiniony, a w szczególności braku skargi pokrzywdzonego, braku szkody w mieniu Stowarzyszenia, pełnienia przez obwinionego całego czasu funkcji członka zarządu, w tym prezesa zarządu pokrzywdzonego Stowarzyszenia, co jest sprzeczne z zasadami wymierzania kary określonymi w art. 53 § 2 k.k. (obowiązek odniesienia się do postawy i zachowania pokrzywdzonego),

oraz zarzut rażącego naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 62³ u.r.p. poprzez wymierzenie obwinionemu rażąco niewspółmiernej kary dyscyplinarnej w sytuacji nie rozważenia przez WSD okoliczności podnoszonych przez obwinionego dotyczących relacji obwinionego z pokrzywdzonym, pełnienia w Stowarzyszeniu funkcji prezesa zarządu od początku roku 2011 (a wcześniej całego czasu członka

zarządu) do chwili obecnej, braku skargi pokrzywdzonego oraz braku szkody w mieniu Stowarzyszenia.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu przy Krajowej Izbie Radców Prawnych

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest częściowo zasadna w zakresie zarzutu obrazy prawa procesowego, związanego z kwestią zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej obrońcę obwinionego.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych, uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o czasie i miejscu, chyba że ustawa stanowi inaczej. Analiza akt sprawy wskazuje jednoznacznie, że obrońca obwinionego nie został wezwany na termin rozprawy odwoławczej w dniu 1 października 2014 r., co stanowiło rażące naruszenie ww. przepisu, skutkujące także naruszeniem prawa do obrony obwinionego, tym bardziej, że nie był on obecny na tej rozprawie. Uchybienie tej rangi niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnięcia, co implikuje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Odnosząc się do kwestii prawidłowości zawiadomienia obwinionego stwierdzić należy, że w aktach sprawy znajduje się tylko zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia bez podpisu adresata potwierdzającego odbiór korespondencji (k. 208). Jednocześnie brak jest samej korespondencji dotyczącej wezwania, na której kopercie mogłaby być ewentualna adnotacja o awizie. Wobec jednak tego, że skarżący nie wykazał wadliwości zawiadomienia, kasację w tym zakresie należy uznać za bezzasadną.

Wobec stwierdzenia wadliwości procedowania, pociągającej za sobą potrzebę wydania orzeczenia kasatoryjnego jako przedwczesne jawią się pozostałe zarzuty dotyczące płaszczyzny wymiaru kary.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

kc

